

Papa Francesc: "La mare és poc escoltada i ajudada"

En la primera audiència de l'any, el Papa Francesc va dedicar paraules de lloança per a totes les mares. Recordà també que l'Església és mare, amb tots els atributs d'una mare, i que els cristians no som orfes sinó que "som fills de l'Església, som fills de la Mare de Déu i som fills de les nostres mares."

08/01/2015

*Audiència general del Papa Francesc,
7 de gener de 2015.*

La Família- 2. La mare

Estimats germans i germanes, bon dia!

Avui continuem amb la catequesi sobre l'Església i farem una reflexió sobre l'Església mare. L'Església és mare. La nostra Santa mare Església. En aquests dies la litúrgia de l'Església ha posat davant els nostres ulls la icona de la Mare de Déu. El primer dia de l'any és la festa de la Mare de Déu, a la qual segueix l'Epifania, amb el record de la visita dels Reis Mags. L'evangelista Mateu escriu: "*Van entrar a la casa, veieren el nen amb Maria, la seva mare, es prostraren a terra i el van adorar.*"(Mt 2,11). És la Mare que, després d'engendrar-lo, presenta el Fill al món. Ella ens dóna Jesús, ella ens mostra Jesús, ella ens fa veure Jesús.

Seguim amb la catequesi sobre la família. A la família hi ha la mare. Tota persona humana deu la vida a una mare i gairebé sempre li deu molt de la pròpia existència successiva, de la formació humana i espiritual. La mare, però, tot i ser molt exaltada des del punt de vista simbòlic -tantes poesies, tantes coses belles que es diuen poèticament de la mare- és poc escoltada i poc ajudada en la vida quotidiana, poc considerada en el seu paper central en la societat. És més, sovint s'aprofita de la disponibilitat de les mares a sacrificar-se pels fills per "estalviar" en les despeses socials.

Succeeix que també en la comunitat cristiana la mare no és sempre valorada justament, és poc escoltada. No obstant això, al centre de la vida de l'Església hi ha la Mare de Jesús. Potser les mares, disposades a tants sacrificis pels propis fills i sovint també pels dels altres, haurien de ser

més escoltades. Caldria comprendre més la seva lluita quotidiana per ser eficients en la feina, atentes i afectuoses en família; caldria entendre millor a què aspiren per expressar els fruits millors i l'autenticitat de la seva emancipació. Una mare amb els fills té sempre problemes, sempre té feina. Jo recordo a casa, érem cinc i mentre un en feia "una", l'altre pensava en fer-ne "una altra" i la pobra mare anava d'una banda a l'altra. Però era feliç. Ens ha donat tant!

Les mares són l'antídot més fort a la difusió de l'individualisme egoista. "Individu" vol dir "que no pot ser dividit". Les mares, en canvi, es "divideixen", elles, des que acullen un fill per donar-lo al món i fer-lo créixer. Són elles, les mares, les qui odien majorment la guerra, que mata els seus fills. Moltes vegades he pensat en les mares quan han rebut la carta: "Li comunico que el seu fill

ha caigut en defensa de la pàtria...". Pobres dones, com pateix una mare! Són elles les que testimonien la bellesa de la vida. L'arquebisbe Oscar Arnulfo Romero deia que les mares viuen un "martiri matern". En l'homilia per al funeral d'un sacerdot assassinat pels esquadrons de la mort, va dir, fent-se ressò del Concili Vaticà II: «Tots hem d'estar disposats a morir per la nostra fe, encara que no ens concedeixi el Senyor aquest honor... Donar la vida no és només que a un el matin; donar la vida, tenir esperit de martiri, és lliurar-se en el deure, en el silenci, en la pregària, en el compliment honest del deure, en aquell silenci de la vida quotidiana, donar la vida a poc a poc, com una mare que sense escarafalls, amb la senzillesa del martiri maternal concep en el seu si el fill, dóna a llum, l'alleta, el fa créixer, en té cura amb afecte. És donar la vida. És el martiri». Fins aquí la citació. Sí, ser mare no significa només portar al

món un fill, sinó és també una elecció de vida: què tria una mare? Quina és l'elecció de vida d'una mare? L'elecció de vida d'una mare és l'elecció de donar vida. I això és gran, això és bell.

Una societat sense mares seria una societat deshumanitzada, perquè les mares sempre saben testimoniar fins i tot en els pitjors moments, la tendresa, la dedicació, la força moral. Les mares sovint transmeten també el sentit més profund de la pràctica religiosa: en les primeres oracions, en els primers gestos de devoció que un nen aprèn, s'inscriu el valor de la fe en la vida d'un ésser humà. És un missatge que les mares creients saben transmetre sense moltes explicacions: aquestes vindran després, però la llavor de la fe hi és en aquests primers, preciosíssims moments. Sense les mares, no només no hauria nous fidels, sinó que la fe perdria bona part de l'escalf senzill i

profund. I l'Església és mare, amb tot això. És la nostra mare! Nosaltres no som orfes, tenim una mare. La Mare de Déu i Mare de l'Església i la nostra mare. No som orfes, som fills de l'Església, som fills de la Mare de Déu i som fills de les nostres mares.

Benvolgudes mares, gràcies, gràcies pel que sou en la família i per allò que doneu a l'Església i al món. I a tu, estimada Església, gràcies, gràcies per ser mare! I a tu Maria, Mare de Déu, gràcies per fer-nos veure Jesús! I a totes les mares aquí presents, ¡les saludem amb un aplaudiment!

Traducció pròpia del text en castellà publicat a news.va

francesc-la-mare-es-poc-escoltada-i-
ajudada/ (10/08/2025)